

El nostre moviment Científico-Mèdic

El Dr. Turró i el Laboratori Municipal

per

J. AIGUADER I MIRÓ

ELIMINAT el Dr. Ferran, el Laboratori Municipal del Parc és dividit en tres seccions, una de Química amb En Rafael Calvet de director i amb dos ajudants, en Josep Sirvent i en J. Vilaró; una altra de Vacunació antiràbica i antivariolosa tenint per Cap en Claramunt i com a tècnic en Narcís Batlle, i l'altra de Bacteriologia amb En Turró a la direcció i com a subordinats En Josep Alomar i En Pere González.

Amb l'entrada de Turró al Laboratori Municipal entra no solament una alenada del carrer sinó que hi entra el carrer dintre del Laboratori. En emprar aquesta imatge, potser un xic ampulosa, no deixem d'apreciar justament un fet real. Està clar que del carrer no hi entrà qui en el Laboratori no hi tenia cap feina, no hi entrava ni el passavolant ni tan solament el tafaner, sinó qui cercava una veritat, qui hi volia aprendre i investigar.

El Dr. Turró hi havia portat el neguit que l'empenyia sempre. Aquell home, atent al què passava en el món científic, pols sincronat amb el cor d'Europa, sentia en la cara totes les bafarades congestives i ritmatitzava a totes les taquicàrdies de més enllà de la duana.

Es llançà de ple al treball. Era com una frentiquesa, i amb una audàcia no gens acostumada intervingué en els debats i en els centres científics estrangers i la seva veuarra i la seva impetuositat es féu sentir de lluny. Repetim el que diguérem en una altra ocasió: fou qui establí el diàleg amb Europa.

Durant tot aquest temps, el Dr. Turró es lliurà, amb fervor, amb veritable febre, a la investi-

gació bacteriològica; foren assajades noves tècniques de cultiu, algunes ben personals, nous mitjans de reacció patològiques, experiments i recerques de Fisiopatologia. La seva tafaneria científica no té límits; treballa en Ciència com un forçat, ensems que intervé activament moltes vegades en la nostra vida colectiva, com ho prova la seva campanya periodística per a vindicar Mossèn Jacint Verdaguer de la persecució dels seus enemics.

Turró és tot el contrari, quant a psicologia, a En Ferran. Si a aquell li plau de treballar isolat i barra el laboratori a tota intrusió estranya, En Turró obre les portes de bat a bat a tothom mentre hi vagin a treballar; i encara, aquella única condició que imposava als deixebles de no emportar-se els microscòpics, caldria haver comprovat fins on hauria arribat el seu enuig si el contrariar-la hagués estat per a continuar una investigació a deshora.

Científicament — personalment també — En Turró era la cordialitat. El professor desapareixia tot seguit per a esdevenir un deixeble més aprofitat, o més justament, un treballador amb més anys de servei. Entorn seu tothom podia tenir idees pròpies i iniciatives mentre demostrassin capacitat i intel·ligència; àdhuc hi ha qui s'escriuix d'haver tolerat i avivat amb excés la indisciplina i l'anarquia. I és que el Dr. Turró cercava un planter d'investigadors; creia de bona fe que el que ens mancava era escampar per tots els indrets de la nostra terra homes de forta personalitat, perquè entorn seu disciplinessin noves voluntats. Malgrat aquest tarannà, el Dr. Turró